

Kobilica.

(Turška bajka iz Alžira.)

Bog je ustvaril nebo, zemljo in morje, solnce, luno in zvezde, angele in ljudi, živali, žuželke in rastline. Zavrženi Lucifer je pa begal po zemlji in zapeljeval božje stvari v hudo.

Nekega dne opazuje svet in se vpraša: »Ali je mar v stvarstvu vse popolno? Nak, ni ne! Jaz bi znal urediti bolje.«

Večni Bog je čul te besede. Pokliče satana pred se in mu veli: »Nuj! Dam ti oblast, da oživiš bitje, ki ga boš ustvaril. Pojdi po vsem svetu in čez sto let se povrni!«

Satan odgovori: »Naj bo, Gospod! Sprejemem poziv. Ko ugledaš moj stvor, porečeš: Satan je večji od mene.« Reče in odide.

Na zelenem travniku v Prekmurju je ugledal plemenito žival s krasno, ponosno dvignjeno glavo.

»To konjsko glavo vzamem s seboj!« se odloči satan in brž jo izroči enemu služabnikov, da jo odnese v peklo.

Kmalu nato ga je očaralo v indijskem pragozdu krotko slonovo oko.

»Tudi te oči vzamem jaz!« reče in nadaljuje svojo pot.

Brhka čreda zalih antilop je drevila v globoki dolini Afrike. Živalce so nosile svoje dolge, lahno ukrivljene rogove tako lično, da je satan kar obstal in jih občudoval.

»Sèm te rogove!« je ukazal.

Niže doli v južni Afriki med Hotentoti je pa našel bivola, ki se je ravno boril z razjarjenim levom.

»Vrat bivola si vzamem in prsi puščavskega kralja!« zakliče satan.

Pobije obe živali in vzame oba dela, ki sta mu bila povšeči, s seboj.

»Česa mi je še treba?« se je potem izpraševal. In iskal je dalje po svetu. Ko je naletel v Arabiji na kamelo, je vzel njena močna stegna; potem je ujel na brionskih otokih pred Puljem (tam so redili pred svetovno vojno te ptice) krasnega noja in mu porval brze noge.

»Kaj še potrebujem?« je razmišljal satan, božji sovražnik. »Aha! Trebuh ščipalčev (škorpijonov).« In poiskal je ta strupeni mrčes med žarečim kamenjem saharske puščave.

»Ali naj bo mar moj stvor obsojen, da se bo plazil po zemlji kot polž? Ne. Hočem, da ima krila kakor orel.«

Pa je izstrelil propali angelski prvak puščico v kralja vseh ptičev in mu vzel peroti.

»Zdaj pa na delo!« se je naposled odločil satan.

Šel je domov in razglabljal dolgo časa, kako bi združil vse te kosce v popolno žival. Nekateri so bili namreč preveliki, drugi pa premajhni. —

Satan je pilil, rezal, žagal, strigel, odkladal, pri-deval in se trudil tako vrolo, da mu po preteklih sto letih ni preostalo nič drugega v roki nego popolnoma majhna živalca. Zapihal je vanjo in ji dal življenje.

»No«? ga je vprašal Gospod, ko je satan stopil predenj.

»To je umetnija, ki so jo ustvarili moji možgani!« je rekel satan.

»To je torej delo tvojega veleuma? Oj ti satanče... Evo ti torej! V izpričevalo, kako slaboten si in nezmožen, naj se pomnožuje ta žival prav močno na zemlji in uči ljudi, da ga ni boga razun mene.«

Ves zmešan in osramočen se je izvil satan kot polito kuže. Od tistega dne se pomnožujejo kobilice — to njegovo delo — nele po Arabiji, ampak po vseh delih sveta od sile močno, časih naravnost pogubno.